

דברי משיח

ה'תשמ"ט

התוועדות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, י"א מנ"א



מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש



בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת עצמות טובה

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"פ ואתחנן, שבת נחמו – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתועדות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, י"א מנ"א תשמ"ט (לפני שלושים שנה) – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשמ"ט".

בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, י"ב מנ"א ה'תשמ"ט (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" ל"דברי משיח" ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"–תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנו ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, ובזה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבידיו הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ז–תשמ"ט), שיואיל לשלחן למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפיו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,

י"ב מנ"א, ה'תשע"ט (ה' תהא שנת עצמות טובה),

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,

ברוקלין, נ.י.

1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות "ה'תוכן קצר" ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים", וה"ר"ד" ש"ל ע"י מערכת "פאקט א' שיחה", ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" ו"ועד הנחות בלה"ק". לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 621 ואילך).

2) היומן נערך ע"פ גיליון "בית חיינו" ש"ל בשעתו, בשילוב פרטים מיומניהם של ר' א. מאן ור' צ.ה. רסקין. וכאן המקום לבקש שכל מי שברשותו יומנים מבית חיינו משנת תשמ"ט, שיואיל לשלחן למערכת ע"מ לזכות את הרבים.

בס"ד. התוועדות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, י"א מנחם-אב ה'תשמ"ט

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

א. שבת זו היא השבת הראשונה ד"שבעה דנחמתא"¹, ועד שנקראת "שבת נחמו" (על שם התחלת ההפטרה "נחמו נחמו עמי"²).

וענין הנחמה שבה – תיכף בתחילתה – הוא באופן של "נחמה בכפליים"³, כלשון הכתוב "נחמו נחמו" (ב' פעמים). ומזה מובן, שכן הוא בנוגע להנחמות בכל ה"ז' דנחמתא" שלאחרי זה, שבהן נמשך ענין זה (נחמה בכפליים) משבת זו. אלא לאחר שכבר התחילו בנחמה בכפליים, ובפרט בשבת הראשונה, שהיא הראש וההתחלה של כל ה"ז' דנחמתא" – אין צורך לפרט בפירוש את הנחמה בכפליים בכל פעם ופעם.

הלימוד וההוראה מזה בעבודת האדם, הוא, דהנה בכדי לקבל את הברכות וההמשכות מלמעלה צריך האדם לעשות כלי למטה, ובנדון דידן – הכלי וההכנה דבני ישראל לקבל ברכות ונחמות ה' בכפליים הוא – ע"י עבודתם באופן ד"כפליים לתושי"⁴. וע"ד לשון חז"ל⁵ "מי שיש לו מנה רוצה מאתים, ומי שיש לו מאתים רוצה ד' מאות וכו'", באופן של כפליים – דרגא למעלה מדרגא.

ובזה גופא, הרי כבר בתחילת עבודתו הוא באופן דכפליים, כמו ששבת נחמו באה מיד אחרי ימי בין המיצרים, שקשורים עם ענינים בלתי רצויים וכו'.

ונוסף לזה שכן צריך להיות אצל האדם עצמו, יש לו לעורר גם אחרים בזה, שיוסיפו בעבודתם באופן דכפליים.

ועבודה בכפליים צריכה להיות הן בנוגע לעבודתו בתורה ומצוות, והן בנוגע לעבודתו בבירור חלקו בעולם – "כל מעשיך יהיו לשם שמים"⁶ ו"בכל דרכיך דעהו"⁷, כך שכל עניני האדם, ועד כל עניני העולם – נעשים כלים להמשכת נחמה בכפליים מלמעלה, עד שעייז נמשך לא רק לפי ערך העבודה (באופן דכפליים), אלא עוד למעלה מזה, למעלה ממדידה והגבלה; וכדלקמן.

(1) טואר"ח סו"ס תכת.

(2) ישע"י מ, א.

(3) איכ"ר פ"א, נז.

(4) איוב יא, ו.

(5) ראה קה"ר פ"א, יג. פ"ג, י. רמב"ן ובחיי ס"פ חיי

שרה. ועוד.

(6) אבות פ"ב מי"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טוש"ע

או"ח סרל"א. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 646 בהערה ד"ה

כל מעשיך לשם שמים.

(7) משלי ג, ו. רמב"ם וטוש"ע שם. שו"ע אדה"ז

או"ח סקנ"ו ס"ב.

[ואע"פ ש"תושי" הוא מלשון "מתישין" ("אֶפְשׁוּאֹכְךָ"), כמארז"ל⁸ שהתורה נקראת "תושי" "מפני שהיא מתשת כחו של אדם" – הרי אי אפשר לפרש שזה קאי על הגשמיות של יהודי ובריאות גופו ח"ו, כי אז זהו ההיפך מ"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"⁹, ובריאות הגוף מוכרחת לעבודת ה'; אלא זה קאי על ענין החומריות – שמתישין ועד שמבטלים את ענין החומריות, כך שנותר רק ענין הגשמיות. ואפילו אחרי ביטול החומריות – הנה אם עדיין יש ענין של "תושי", זהו בכדי לבטל את החומריות שיש לה עדיין קשר עם הגשמיות, והגשמיות נעשית כלי לרוחניות, "נשמתם עיקר וגופם טפל"¹⁰].

ב. ויש לקשר זה גם עם שיעורי הרמב"ם דימים אלו, שבהם מסיימים הלכות כלים (כפי שהודיעו והכריזו¹¹) – שגם ענין זה (דסיום הרמב"ם) צריך להיות באופן דכפליים, שזהו ה"כלי" להענין דנחמה בכפליים.

וטיוס הלכות כלים מורה על הסיום וגמר דכללות עבודת האדם בעשיית כלים לאלקות מכל עניני האדם וכל עניני העולם, שהם נעשים כלים הבטלים וטפלים להנמצא בתוכם (אלקות), כידוע הדין¹² דהמוציא אוכלין פחות מהשיעור, שאפילו אם הכלי הוא גדול ויש לו שיעור, הרי זה בטל להנמצא בתוכו, ולכן אם מה שבתוכו הוא פחות משיעור הרי הוא פטור, כי אין זה נחשב להוצאה.

ומסיום הלכות כלים (עבודת האדם כנ"ל) באים להלכות מקוואות (כידוע הנוסח¹³ "כשם שעזרתני לסיים כו' כן תעזרני להתחיל כו'"), שמקוה הוא ענין טהרה, היינו שבכלים גופא – עושים כלים טהורים, כלומר: לא מסתפקים רק לעשות כלי לו יתברך, אלא בזה גופא – משתדלים באופן דכפליים ועושים כלי טהור.

ועד שבאים (בהמשך הלימוד) לסיום הלכות מקוואות וכל ספר טהרה (בימים הקרובים), שזהו השכר – שלימות ענין הטהרה הבאה ע"י הקב"ה (כי עשיית כלים טהורים למטה – נעשה כלי להמשכת הטהרה מלמעלה, עד באופן דכפליים, עד למה שלמעלה מערך עבודת האדם – טהרה ע"י הקב"ה), "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם גו"¹⁴, כמאחז"ל¹⁵ "אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר זורקתי . . ואומר¹⁶ מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר . . כך הקב"ה מטהר את ישראל" – לא רק הדרגא ד"לפני מי אתם מטהרים", הטהרה שבאה ע"י ואחרי עבדת האדם, אלא גם הדרגא הנעלית יותר ד"מי מטהר אתכם", שלימות הטהרה מהקב"ה בעצמו (נחמה בכפליים).

הכ"ח.

(13) "הדרן" לסיום מסכת.

(14) יחזקאל לו, כה.

(15) יומא פה, ב (במשנה).

(16) ירמי' יז, יג.

(8) סנהדרין כו, ב.

(9) פרשתנו (ואתחנן) ד, טו.

(10) ראה תניא פל"ב.

(11) אחרי תפילת מוסף. המו"ל.

(12) שבת צג, ב (במשנה). רמב"ם הל' שבת פ"ח

ועד – שע"ז נעשית טהרת כל העולם כולו, כסיום ספר היד להרמב"ם – שכללות ספרו כולל ומקיף את הענינים, מתחילת הבריאה (בתחילת ספרו) "כל הנמצאים . . לא נמצאו אלא מאמיתת המצאו"¹⁷, עד לגמר ושלמות העולם בסוף הימים ("אותו הזמן"¹⁸), לאחר גמר ושלמות העבודה בעשיית כלים לאלקות מכל עניני העולם – עד שנעשית טהרת כל העולם במקוה ה' – "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים"¹⁹ (סיום ספר הרמב"ם).

ו"טהרה מביאה לידי פרישות כו", עד "לידי תחיית המתים (ה) בא ע"י אליהו הנביא זכור לטוב" [כמאמר רבי פינחס בן יאיר²⁰, כמדובר בהתוועדויות שלפני זה²¹] – הגאולה האמיתית והשלימה, ב"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"²².

ובפרט בעמדנו ביום השבת, שאז אומרים זאת ("מזמור שיר ליום השבת"²³, "מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שכולו שבת כו"²²) ב"שיר של יום", דנוסף לשיר הקשור עם יום השביעי דמעשה בראשית (כמו השיר של שאר ימי השבוע), הנה שיר זה קשור גם עם ה"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" בגאולה העתידה (כמדובר לעיל),

כך, שעוד בשבת זו באה הגאולה בפועל [ואין צורך לחכות אפילו ליום ראשון (הנקרא בתורה "יום אחד"²⁴, "לפי שבו ביום הי' הקב"ה יחיד בעולמו"²⁵)] – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו [הבא משבט יהודה, ש"יהודה" כולל בתוכו את שם הוי"²⁶ בתוספת אות ד' באמצע, כנגד ד' הגלויות, שהופכים לד' גאולות (כמוזכר לעיל²⁷ הרמז שבזה)].

ג. ועפ"ז מובן הקשר לשבת נחמו:

שבת נחמו היא ההתחלה של ה"ז' דנחמתא" הבאה לאחר ה"ג' דפורענותא"²⁸ – הזמן של טהרת ישראל ע"י הקב"ה בעצמו, "כמשל מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו מרוב אהבתו, כמ"ש²⁹ אם רחץ ה' צואת בנות ציון" (כמ"ש באגרת הקודש³⁰).

אמנם, בג' השבועות הטוב הוא מכוסה, וצריכה להיות ההתבוננות בג' המוחין – שכנגדם הם ג' השבועות³¹ – להתבונן בטוהר הפנימי בטהרה זו, ועי"ז נולד אח"כ (מג')

(25) ב"ר פ"ג, ח. הובא בפרש"י עה"פ.

(26) ראה סוטה י, ב.

(27) שיחה שבהערה 21 ס"ח.

(28) ראה תוד"ה ראש – מגילה לא, ב. טאו"ח שבהערה 1.

(29) ישע"י ד, ד.

(30) סכ"ב (קלד, סע"ב).

(31) ראה דרוש ר"ה מפאריטש ד"ה איתא בפסיקתא כו' (נדפס בקונטרס פלה הרמון – מאמרים ורשימות ירושלים, תשנ"ב) ע' לז).

(17) הל' יסוה"ת פ"א ה"א.

(18) הל' מלכים פי"ב ה"ה.

(19) ישע"י יא, ט.

(20) ע"ז כ, ב. סוטה בסופה. ירושלמי שבת פ"א ה"ג. שקלים פ"ג ה"ג.

(21) דברי משיח – שיחת ש"פ דברים ס"ז.

(22) תמיד בסופה.

(23) תהלים מזמור צב.

(24) בראשית א, ה.

המוחיז) ז' המדות, שכנגדם ה"ז' דנחמתא"³¹ – שאז מתגלה הטוב שהי' מכוסה לפני זה, ובאופן שהקב"ה נקרא "חסיד" בגלוי מפני החסדים ורחמים גלויים (כביאר כ"ק מו"ח אדמו"ר³² בשינוי הלשונות באגרת הקודש שם), עד באופן של כפליים, מכיון שזה בא ע"י טהרת והפיכת חסדים נסתרים לפי שעה.

וזהו עיקר העבודה דזמן הזה (ב"שית אלפי שנין דהוה עלמא"³³) – בירור שבע המדות, הכיבוש דשבע ארצות³⁴, שע"ז זוכים לגאולה העתידה לבוא באלף השביעי, שאז יהי' כיבוש עשר ארצות (הכולל גם ג' מוחיזין)³⁴, הנכללים בענין דאלף השביעי (הכולל את האלפים שלאחרי זה), ואז נעשית טהרת כל העולם כולו – "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

ד. וענין זה הוא בהדגשה יתירה בשבת נחמו בשנה זו – שחל ב"א בחודש החמישי:

אחרי הירידה למטה מטה בתשעה באב, והמשכו בעשירי באב (כמבואר בגמרא³⁵, ולכן כו"כ ענינים שבתשעה באב נמשכים גם למחרתו³⁶) – נעשית עלי' גדולה ביותר וגילוי הטוב באופן של כפליים ביום "א בחודש, כידוע³⁷ (וכמדובר כמה פעמים³⁸) ש"א ("אחד עשר יום"³⁹) מורה על בחי' כתר, שלמעלה מסדר ההשתלשלות של עשר ("בעשרה מאמרות נברא העולם"⁴⁰). וגילוי זה של "אחד (עשר)" שלמעלה מהשתלשלות, נמשך בבחי' ("אחד) עשר", בסדר ההשתלשלות (ולכן נאמר "אחד" לפני "עשר", כי ממישיכים בחי' "אחד" בתוך "עשר").

ועד מ"ש הרמב"ם בתחילת ספרו שמאמיתת המצאו נמצאו כל הנמצאים (כנ"ל ס"ב), שמדרגת אחד ("ה' אחד"⁴¹, אמיתת המצאו) נמשך בכל הנמצאים (עד ל"שלושול"⁴² קטן שבים⁴³) שנבראו בעשרה מאמרות.

ועד לשלימות ענין זה – בימות המשיח, ש"מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", הן בנוגע לכל באי העולם שכל עסק העולם יהי' "לדעת את ה' בלבד"¹⁸, ועאכו"כ ובעיקר – בני ישראל, שהם העיקר והשלימות דכל הבריאה כולה, ו"אתה בחרתנו כו"⁴⁴, ואדרבה – כל העולם נברא בשביל ישראל⁴⁵ (אמצעי לתכלית שני), ובני

32) סה"ש תש"ד ע' 15.

33) ראה ר"ה לא, א. סנהדרין צז, א. ע"ז ט, א.

34) ראה מאמרי אדה"ז תקס"ה ח"ב ע' תת ואילך. שם ע' א'מט ואילך. מאמרי אדה"אמ"צ דברים ח"א ע' ד ואילך.

35) תענית כט, א.

36) טושו"ע אר"ח סתקנ"ח.

37) ראה ארה"ת לתהלים (יהל אור) ע' מת. דברים ע' יט. סה"מ עטר"ת ע' תקנב. שם ע' תקפו. ועוד.

38) שיחת עשרה בטבת (לעיל ח"ב ריש ע' 235). ובכ"מ.

39) דברים א, ב.

40) אבות פ"ה מ"א.

41) פרשתנו ו, ד.

42) שעהיוה"א פ"ז (פג, א).

43) בהנחה אחרת: עד ל"יתוש קטן שיהי' בטבור הארץ" (רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ב ה"ט. שעהיוה"א שם).

44) נוסח תפלת העמידה דג' רגלים וימים נוראים.

45) תנחומא (באָבער) ר"פ בראשית פי' ג' וה'. לקח טוב (פס"ז), פרש"י ורמב"ן ר"פ בראשית. וראה בר" פ"א, ד. ויק"ר פל"ו, ד.

ישראל הם התכלית והגמר והשלימות בעצמם – "ישראל וקוב"ה כולא חד"⁴⁶, ובפרט ע"י אורייתא, שאז נעשה "תלת קשרין"⁴⁷ [ולהעיר מהקשר לפרקי אבות דשבת זו, פרק שלישי, המתחיל (וממשיך) בענינים של שלושה].

והיינו, שהעבודה מיד ביום הראשון אחרי הסליחה וכפרה על הענינים הבלתי רצויים וכו' היא מלכתחילה עבודה שלמעלה מסדר ההשתלשלות – כפליים, וכמדובר כמה פעמים שזה לא רק ב' פעמים ככה, אלא עד אין סוף⁴⁸.

ומכל הנ"ל נמצא, שהשכר שמקבלים בשביל העבודה באופן ד"כפליים" הוא לא רק לפי ערך העבודה (באופן דכפליים), אלא עוד למעלה מזה.

ה. ויש לקשר את זה עם פרשתנו (פרשת ואתחנן), והמשכה – בתחילת פרשת עקב (שקוראים בתפילת מנחה):

סיום פרשתנו הוא "היום לעשותם"⁴⁹, הכולל את כל עניני העבודה בזמן הזה ובעולם הזה (מתחילת הבריאה, כבתחילת ספר הרמב"ם) וכל משך ימי חיי האדם – לעשות כלים לאלקות מכל עניני האדם וכל עניני העולם, ותיכף בהמשך לזה בא "למחר לקבל שכרם"⁵⁰ בימות המשיח (כסיום ספר הרמב"ם).

וזהו ההמשך, שלאחר סיום הענין ד"היום לעשותם", נעשית העלי' והשכר – כפי שממשיכים לקרוא (בתפילת מנחה דשבת זו) – "והי' עקב תשמעון גו"⁵¹, עם כל הברכות שנאמרו לאחרי זה. ונוסף לשכר העבודה שהוא בערך להעבודה – נמשך גם תכלית השכר שלמעלה מערך העבודה, מבחינה שלמעלה מסדר ההשתלשלות; ולכן נאמר⁵¹ "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד" (דלכאורה, מכיון שיש שכר על העבודה, מדוע זקוקים לברית) – מכיון שזהו המשכה מלמעלה, שלמעלה ממדידה והגבלה (למעלה מהשכר שבערך עבודת האדם למטה),

אלא שגם על המשכה זו ("ושמר ה' אלקיך לך את הברית גו") יש טעם (עכ"פ טעם הכמוס ברצון) – "אשר נשבע לאבותיך"⁵¹, שהנחילו מעבודתם לכל א' מישראל (כידוע⁵² שכל א' מישראל יש בו מכל ג' האבות ומכל ד' האמהות ("נקבה תסובב גבר"⁵³), משא"כ בנוגע לבחי' השבטים), כמ"ש⁵⁴ "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחרי ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט" – לעשות כלים לאלקות מכל עניני העולם.

51 ר"פ עקב ז, יב.

52 תו"א ר"פ וארא.

53 ירמ"י לא, כא.

54 וירא יח, יט.

46 ראה זח"ג עג, א.

47 ראה סה"מ תרנ"ז ע' כח-כט בשוה"ג.

48 ראה שמור"ר פמ"ו, א.

49 ז, יא.

50 עירובין כב, א.

ויש לומר, שענין זה נרמז גם בתיבת "עקב" עצמה, שיש בה ב' פירושים: "עקב" הוא לשון סיוס וסוף, הרומז על סיוס העבודה, בעקבתא דמשיחא⁵⁵, בסיוס "היום לעשותם", ועי"ז מגיעים לפירוש השני ב"עקב" – בשביל השכר והתוצאה שמקבלים בשביל העבודה.

ו. ובפרטיות יותר – נרמז ענין זה בפרשתנו גופא, פרשת ואתחנן:

(א) "ואתחנן" (שם כל הפרשה) הוא בגימטריא תקט"ו⁵⁶, ומבואר בחסידות⁵⁷ (ודובר לעיל⁵⁸) שתקט"ו תפילות של משה הוא כדי להמשיך בחי' י"ה בהעולמות שהם בבחי' "מהלך ת"ק שנה"⁵⁹, עד לשלימות של ט"ו פעמים ת"ק – ע"ד "אחד עשר", המשכת בחי' כתר בסדר ההשתלשלות, כנ"ל.

(ב) גם בהמשך הפרשה – בענין בניית ערי מקלט, שענינו בעבודה הוא – ע"פ דברי חז"ל⁶⁰ "ש"מקלט מקלט הי' כתוב על פרשת דרכים כו", כדי שה"מכה נפש בשגה"⁶¹ יוכל לברוח מ"גואל הדם"⁶², ולהגיע בקלות לעיר מקלטו.

ובעבודה⁶³: "פרשת דרכים" מורה על מצב הבחירה שיש לפני האדם – לבחור בדרך הטוב או בדרך ההיפך ח"ו. ובמצב כזה יש להכריז בגלוי (באופן של כפליים, "כפליים לתושי") – הנה "מקלט מקלט" (שזהו ענין לימוד התורה, שעליו נאמר⁶⁴ "דברי תורה . . קולטין") המציל את האדם מ"גואל הדם" זה היצר הרע⁶⁵ הרודף אחריו להשיגו, שהרי צריכים לזכור תמיד שיש ב' יצרים (ב' דרכים), "לב חכם לימינו ולב כסיל (יצר הרע)⁶⁶ לשמאלו"⁶⁷, וצריכים הצלה ממנו בעיר מקלט!

והאדם אינו מסתפק במה שהציל את עצמו ב"עיר מקלט" ע"י הכרזה הנ"ל, אלא צריך להיות בעצמו כמו שלט המכריז ומודיע "מקלט מקלט" – שגם אחרים יכולים לשמוע את ההכרזה, שדוקא עי"ז (הדיבור וההכרזה בזה בגלוי) אפשר לדעת שיש מקלט (ע"ד הנ"ל שעל פרשת דרכים הי' כתוב לעיני כולם "מקלט מקלט" כדי שכולם ידעו מקום המקלט), והוא מכריז זאת בצעקה "חי" ("ער איז דאס מכריז מיט אַ לעבעדיקער געשריי"), ולא רק פעם אחת, אלא בכפליים – "מקלט מקלט". ובזה הרי לכל לראש הדיבור מגלה את המחשבה, ואח"כ באופן עמוק יותר (כפליים) הדיבור מגלה את כל תעלומות לבו, ע"ד "דברים היוצאים מן הלב"⁶⁸ (מפנימיות לבבו) וכו' עד אין סוף.

(61) מסעי לה, יא.
 (62) שם, יט-כו. פ' שופטים יט, ו-יב.
 (63) בכ"ז – ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 363 ואילך. ועוד.
 (64) מכות שם, א.
 (65) ראה לקו"ש ח"ב ע' 626. חכ"ט ע' 38.
 (66) ברכות סא, סע"א. במדב"ר פכ"ב, ט.
 (67) קהלת י, ב.
 (68) ראה ס' הישר לר"ת שער יג. של"ה סט, ב. ועוד.

(55) ראה אוה"ת ר"פ עקב. שם ע' תצא ואילך. וראה גם המשך תעריב ח"א ע' שסד"ה. שם ע' תקפח ואילך.
 (56) דב"ר פי"א, י. הובא בדעת זקנים מבעה"ת ריש פרשתנו.
 (57) ראה אוה"ת ואתחנן ע' קטז. לתהלים (יהל אור) ס"ע תקסא. ועוד.
 (58) שיחה שבהערה 21 ס"ב.
 (59) חגיגה יג, א.
 (60) מכות י, ב. רמב"ם ה' רוצח פ"ח ה"ה.

והלימוד מזה בהדגשה בשבת נחמו – שצריכים להכריז בגלוי, לעצמו ולזולתו – שלאחר גודל הירידה בתשעה באב וכו' – אין מה לפחד כו', כי בשבת זו מנחמים את כל ישראל ובנחמה בכפליים.

והגם שבברכת התורה (שבהקדמה לקריאת הפרשה בתורה) אומרים "נתן לנו את תורתו" בלשון עבר, הרי אומרים אח"כ "נותן התורה" לשון הווה⁶⁹, כי הנתנה מתחדשת בכל רגע מחדש, עד שזוכים לנתנה החדשה ד"תורה"⁷⁰ חדשה מאתי תצא"⁷¹; ובמילא בודאי שנעשה כן בפועל ממש.

ז. ההוראה מהאמור לעיל בעבודה בפועל:

על כאו"א להוסיף בעבודתו באופן של "כפליים לתושי",⁷² הן בעניני תורה ומצוות, והן בעבודתו בחלקו בעולם, לעשות מכל עניני העולם כלים לאלקות.

ובלשון הכתוב⁷² – "ואהבת את ה' אלקיך", הן בנוגע לעצמו – "בכל נפשך", והן העבודה דהפיכת יצר השני – "בכל לבבך בשני יצריך"⁷³, באופן של "כפליים לתושי", וכן כפליים בעבודתו בחלקו בעולם – "בכל מאדך בכל ממנוך"⁷⁵, שמשמש עם ממונו להוסיף בכפליים גם בקיום המצוות בהידור, "התנאה לפניו במצוות"⁷⁴, כמ"ש⁷⁵ "זה א-לי ואנוהו",

כגון – במצוות תפילין (המוזכרת בהמשך פרשת "שמע"⁷⁶) ע"י קניית תפילין נאים ומהודרים, הן תפילין דרש"י והן תפילין דר"ת, ולא זו בלבד, אלא גם תפילין דראב"ד ושימושא רבא מהודרים, כידוע⁷⁷ גודל הענין דהנחת ד' זוגות תפילין⁷⁸,

שמד' זו (ד' זוגות תפילין), שכנגד ד' גאולות, באים לדרגא החמישית, "החמישית לפרעה"⁷⁹, שהיא בחי' יחידה שבנפש, הכוללת ונמשכת בד' דרגות נרנ"ח שבנשמה⁸⁰.

ועד שנעשה (כהמשך פרשת "שמע") וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך⁸¹, העבודה בכיתו ובשערי האדם – הן ה"בית" וה"שערים" שבנפשו, ועיקר – "ביתך" ו"שעריך" כפשוטו, לעשות ממנו "כלי" לאלקות, ע"י מצות מזוזה [ולהעיר, שבארץ

ע' 8-507. סה"מ שבועות ע' ש. שיחת מוצאי ש"פ וראא תשל"ט (שיחות קודש ברוקלין, תשס"ג) ח"ב ע' 208). וראה גם שיחת ש"פ תרומה תשנ"ב (דברי משיח ח"ג ע' 56). ובארוכה – הנלקט בס' "תפילין של ימות המשיח" (אה"ק, תשע"ד) ע' 295 ואילך.

78) בהנחה אחרת: וכך גם בנוגע לאלו המניחים ד' זוגות תפילין (גם תפילין דשימושא רבא וראב"ד).

79) ל' הכתוב – ויגש מזו, כד. וראה לקו"ת ס"פ פינחס. ובכ"מ.

80) ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ה (ע' ד). ובכ"מ.

81) פרשתנו שם, ט.

69) ראה של"ה כה, א. לקו"ת תזריע כג, א. מאמרי אדאמא"צ שמות ח"א ע' קעה. וש"נ.

70) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

71) בהנחה אחרת: ועד שחידוש זה הוא מעין ודוגמא והכנה להחידוש דלעתיד לבוא – "תורה חדשה מאתי תצא".

72) פרשתנו ו, ה.

73) ברכת נד, א (במשנה). ספרי ופרש"י עה"פ.

74) שבת קלג, ב. וש"נ.

75) בשלח טו, ב.

76) פרשתנו שם, ח.

77) ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' תככ"ג. לקו"ש ח"ב

ישראל עבודה זו מתחילה מיד כשדר בביתו, כהדין⁸² שקביעת מזוזה בבית בארץ ישראל היא מיד, ואין מחכים שלושים יום כמו בחוץ לארץ; וזוכים לזה תיכף ומיד, ע"י הקדמת העבודה לעשות במקומו ארץ ישראל, כפתגם הידוע⁸³ "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל".

ונוסף לעבודה בכפליים בנוגע לעצמו – יש להשפיע כן על אחרים, נוסף לזה שיש לצרף את עצמו עם יהודים אחרים, שע"ז נעשה כפליים בפשטות – הוא וחבירו [החל בלימוד התורה – "שנים שיושבין ועוסקין בתורה" (כמ"ש בפרקי אבות⁸⁴ שלומדים בשבת זו), "יושבין" דייקא, באופן של התיישבות, "ועוסקין" דייקא, באופן של עסק (כדיוק הב"ח⁸⁵, הובא⁸⁶ בחסידות⁸⁷), נוסף על "שנים שיושבין" שבאדם עצמו, שקאי על "בכל לבבך בשני יצירך"].

ועבודה זו בכפליים כוללת ובמיוחד – הוספה בעבודת התשובה, שהוא ענין עבודה ד"כפליים לתושי" בפשטות⁸⁸ – שבשבת נחמו, התחלת "שבעה דנחמתא" (לאחר ג' השבועות שלפני זה) צריכה להיות הוספה בעבודת התשובה. והרי הבטיחה תורה שתשובה יכולה להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁸⁹, ולכן אפשר להיות תיכף ומיד ממש במעמד ומצב זה, בעת התוועדות זו (באמצע ההתוועדות, בסוף ההתוועדות או בתחילת ההתוועדות), ואין בזה חשש של "יוהרא", היות ש"עיקר התשובה בלב"⁹⁰, ו"אין אדם יודע מה בלבו של חבירו"⁹¹!

וע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק⁹² (ויתירה מזה – צדיק) גמור (כהגירסא שהובאה בכמה מקומות⁹³), כולל הפירוש – "גמור" מלשון גמר ושלמות העבודה (ב"היום לעשותם" בעשיית כלים לאלקות מכל עניני האדם). [כולל הפירוש גמור מלשון "מוגמר", שריח הוא "דבר שהנשמה נהנית ממנו"⁹⁴, שזה מרמז על שלימות עבודתו ברוחניות, נוסף על שלימות עבודתו בגשמיות, עד שנעשה כלי גמור וטהור לאלקות – שהרי ריח אינו חוצץ לטבילה במקוה].

82) טושו"ע י"ד סרפ"ו סכ"ב.

83) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה ואילך. לקו"ש ח"ב ס"ע 621. ח"י ע' 3. וראה בארוכה שיחת ש"פ פינחס תנש"א (דברי משיח ח"ד ע' 265 ואילך).

84) פ"ג מ"ו.

85) לטווא"ח סמ"ז.

86) בהנחה אחרת: כפי שמדייק כ"ק מו"ח אדמו"ר בכמה מקומות (נסמנו בהערה הבאה).

87) סה"מ תרפ"ח ע' קיב. שם ע' קנז. סה"מ

קונטרסים ח"א רנח, א ואילך. ובכ"מ.

88) ראה אגה"ת ספ"ט.

89) זח"א קכט, סע"א-ב.

90) תניא פכ"ט (לו, ב).

91) פסחים נד, ריש ע"ב.

92) קידושין מט, ב. רמב"ם הל' אישות פ"ח ה"ה.

טושו"ע אה"ע סל"ח סל"א.

93) אור זרוע סימן קיב.

94) ברכות מג, ב.

ועד שע"ז שא' מישראל עושה תשובה – מביא את הגאולה האמיתית והשלימה, כמובא בחסידות⁹⁵ בשם התיקונים⁹⁶ "שאפילו אם הי' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח". ובפרט לאחר שישנו פסק דין התורה שכבר "כלו כל הקיצין"⁹⁷, הרי בודאי ש"מיד הן נגאלין"⁹⁸.

והולכים מגמר העבודה ב"היום לעשותם" – תיכף "למחר לקבל שכרם". וגם אז ישנו – בתקופה הראשונה – המשך וסיום העבודה ד"היום לעשותם", כמוכן מענין ערי מקלט שיהיו לעתיד לבוא, ולא עוד אלא יוסיפו עוד ג' ערי מקלט⁹⁹, וכמבואר בכתבי האריז"ל¹⁰⁰ שזהו כדי לתקן ענין קין והבל כו', ובכללות – שלימות עבודת התשובה ע"י כאו"א מישראל, שכל א' מישראל הוא דוגמת אדם הראשון (אביו של קין והבל כו'), כדאיתא במשנה במסכת סנהדרין¹⁰¹ [ולהעיר מהשייכות דסנהדרין ("עמודי ההוראה"¹⁰²)] לגאולה העתידה, שאז יהי' "ואשיבה"¹⁰³ שופטייך כבראשונה"¹⁰⁴.

ובמשך ה"שבעה דנחמתא" באים לחודש אלול, עם כל הפירושים ורמזים ור"ת שבו, החל מאלול ר"ת "אני לדודי ודודי לי"¹⁰⁵, המדגיש את הקדמת ומעלת עבודת התחתון ("אני לדודי", שע"ז נעשה "ודודי לי"), וכל שאר הר"ת שב"אלול"¹⁰⁶, שהוא החודש האחרון שבשנה; וממנו נכנסים אח"כ לחודש תשרי, החודש הראשון דשנה הבאה, שאז נעשית שלימות הסליחה מחילה וכפרה דבני ישראל¹⁰⁷ – המתחילה משבת זו, התחלת "שבעה דנחמתא", נחמה בכפליים.

ח. ויהי רצון, שמהדיבור בענינים אלו – שגם הדיבור בא אחרי מחשבה אמיתית¹⁰⁸ – ייצא במעשה בפועל, שגם למעלה ייצא ממחשבה ודיבור – המעשה בפועל דגאולה האמיתית והשלימה.

וכל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו . . . בבנינו ובבנותינו"¹⁰⁹, הולכים לארץ הקודש, ושם גופא – לעיר הבירה, ירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי,

ש"מיד הן נגאלין", שאז יהיו גם הסנהדרין כפשוטם – "ואשיבה שופטייך כבראשונה וגו'".

105) שה"ש ו, ג. ראה אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. פ"ח שער (כד) ר"ה פ"א. שעה"פ להאריז"ל ע"פ. ועוד – נסמן בסה"מ דרושי חתונה ע' ריח הערה 67.

106) ראה שיחת ש"פ ראה תשמ"ו (לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך). וש"נ. ובכ"מ.

107) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.

108) ראה סה"מ תש"ג ס"ע 20-21. תש"ד ע' 142 ואילך. ובכ"מ.

109) בא י, ט.

95) מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג.

96) ראה גם ד"ח ס"פ נח (כג, ריש ע"ד).

97) סנהדרין צז, ב.

98) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

99) שם הל' רוצח פ"ח ה"ד.

100) שער המצוות פ' שופטים.

101) לז, א.

102) רמב"ם ריש הל' ממרים.

103) ישע"י א, כו.

104) בהנחה אחרת מובא ענין זה בסוף קטע הקודם. ושם: ובפרט לאחר שישנו פס"ד התורה שכבר "כלו כל הקיצין" – פס"ד במסכת סנהדרין [.] הרי בודאי

וקודש הקדשים, ששם נמצא ארון הברית עם לוחות הברית, באופן של חקיקה עולמית, ו"ממנה אורה יוצאה לכל העולם כולו"¹¹⁰.

וגם עכשיו – בעבודה ד"היום לעשותם", צריך להיות ניכר בכל פרט ופרט שבה כיצד זהו הכנה המוביל ל"למחר לקבל שכרם", בגאולה האמיתית והשלימה, שאז נלך כולנו לארץ הקודש ולירושלים וכו' כנ"ל. וכפי שזה מתבטא גם בדין¹¹¹ שבשעת התפילה בזמן הזה צריכים לכוון את הפנים כנגד ארץ הקודש, ושם גופא – ירושלים עיר הקודש, ומקום בית המקדש, וקודש הקדשים.

[אחרי שיחה זו ניגנו "יפרח בימיו".]

– שיחה ב' –

ט. דובר לעיל שהעבודה דשבת נחמו היא – העבודה בכפליים בתור כלי לנחמה בכפליים, ושזה צריך להיות הן בנוגע לעצמו והן להשפיע כן על עוד יהודים, שבמקום הענין ד"וינחם ה"¹¹² באופן בלתי רצוי, נעשה הענין דנחמת ישראל למעליותא.

וענין זה מרומז בזה שנאמר "נחמו" לשון רבים (ולא "נחם" לשון יחיד), שכולל הנחמה של רבים – שמצד צדו עם הרבים, נוסף על זה שהנחמה גופא היא באופן של "נחמו נחמו" בכפליים. וכמבואר בכמה מקומות מעלת וכח הציבור, ובפרט תפילת הציבור, עד כדי כך, שאפילו באם אחד אינו יכול להתפלל עם הציבור (מאיזו סיבה שתהי'), הדין הוא¹¹³ שיש לו לכוין להתפלל בזמן שבו מתפללים הציבור, מפני המעלה של צירוף עם הציבור.

[ויש להוסיף, שמצינו עד"ז גם בנוגע למקום – עד שמצד צדו בתפילת הציבור גם את האבות, "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב", דאע"פ שהם נמצאים במערת המכפלה, וצריכים השתדלות מיוחדת להוציאם משם (וכידוע סיפור חז"ל¹¹⁴ עם אליהו הנביא שלא הי' יכול לבוא למתיבתא כיון שהוצרך להיות אצל האבות, שמקומם בחברון, ששם נמצא גופם וגם נשמתם) – מכל מקום, מצד צדו אותם לתפילתו של כאו"א מישראל בכל מקום שבכל העולם כולו].

וההוראה מזה, כנ"ל – שמכאן ולהבא צריך כל א' להוסיף בעבודתו באופן ד"כפליים לתושי", בערך לטבע רגילותו עד עכשיו. היינו, לאחר כל עבודתו עד עתה, עד באופן של שלימות (למעלה גם מבינוני, עאכו"כ מדרגא שלמטה מזה) – הנה משבת נחמו

113) ברכות ז, סע"ב ואילך. טוש"ע (ודאדה"ז) שם
 ס"צ ס"ט (ס"י).
 114) ב"מ פה, ב.

110) ראה ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.
 111) טוש"ע (ודאדה"ז) אור"ח ס"צ ס"א-ב
 (ס"א-ג).
 112) בראשית ו, ו.

ואילך יש לו להוסיף בזה ב' פעמים ככה ("צוויי מאָל אַזויפיל"), כטבע בני אדם ש"מי שיש לו מנה רוצה מאתים", וגם כשהגיע למאתים – רוצה ד' מאות (ולא ג' מאות), כפליים, וד' מאות – רוצה ח' מאות, וכן הלאה [ומה שאמרו חז"ל¹¹⁵ "איזהו עשיר השמח בחלקו", הרי זה בעינינים גשמיים, אבל בעינינים רוחניים צריך להיות באופן שרוצה תמיד יותר ועוד יותר].

ואף שלעבודה בכפליים (או ד' מאות וכו' – בערך לרגילותו עד עתה) טעונה יגיעה מיוחדת ("ער דאַרף אויף דעם האָרעווען"), שדוקא אז נעשה "יגעתי ומצאתי"¹¹⁶ (ומובן, שגם זה צריך להיות באופן שלא יתייגע ויתחלש יותר מדי, שאז יחסר בעבודתו) – הרי ידוע המשל לזה¹¹⁷ מנשיאת משא כבד של אבנים טובות ומרגליות, דכאשר יאמרו למישהו שיש לו אפשרות לקבל ליטרא של אבנים טובות ומרגליות, זהב, עד ל"עטרת פז"¹¹⁸ (ש"פז" הוא הזהב הנקי והמשובח ביותר¹¹⁹), ושאפשר להוסיף (לא רק ליטרא, אלא) עוד כמה פעמים ככה אבנים טובות למשא הכבד הזה ולעשותו כבד יותר – הרי בטבע בני אדם שבודאי יסכים ובשמחה לקבל תוספת המשא, מפני יוקר האבנים טובות אצלו!

ואם הדברים אמורים בנוגע לזהב ופז – עאכו"כ בנוגע לעיניני תורה ומצוות, עליהם נאמר¹²⁰ "הנחמדים מזהב ומפז רב".

[ולהוסיף, שטבע זה הוא בכל בני אדם, אפילו אינם-יהודים (כמו בכמה עינינים, מפני ענין הבחירה¹²¹ וכיו"ב); ועאכו"כ בבני ישראל, שמשתמשים באבנים טובות ומרגליות וזהב ופז כדי להוסיף בנתינת הצדקה, בקישוטי כלה, בכתר תורה, וכיו"ב].

י. ועי"ז שעבודת האדם היא באופן דכפליים, מקבל גם את השכר בכפליים, כמודגש בפרשיות אלו בתורה (כנ"ל), שמסיום העבודה (בפרשתנו) ב"היום לעשותם" באים ל"והי' עקב תשמעון גוי", שכר העבודה עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה – "את הברית ואת החסד גוי".

ולהוסיף, שענין זה נרמז גם בתיבת "והי' (עקב)" – שנאמר בו' המוסיף, המורה על הוספה עד באופן דכפליים. ונוסף לזה – "והי'" הוא גם לשון שמחה¹²², הפורצת את כל הגדרים¹²³. וגם: "והי'" נעשה גם בלשון עבר [דאף ש"והי'" הוא לשון עתיד, הרי הו'

119) ראה גם שיחת ש"פ לך לך תשמ"א (שיחות קודש ח"א ע' 386).

120) תהלים יט, יא.

121) ראה סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט בשוה"ג.

122) ספרי ופרש"י קרח יח, ח. וראה ב"ר פמ"ב, ג.

123) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

115) אבות פ"ד מ"א.

116) מגילה ו, ריש ע"ב.

117) ראה שיחות: ש"פ תשא תשמ"ב (התוועדות

ח"ב ע' 992); ש"פ ויצא תשמ"ז (לקו"ש חכ"ה ע' 358). ובכ"מ.

118) ל' הכתוב – תהלים כא, ד.

שבראש התיבה מהפכת מעבר לעתיד¹²⁴ ומעתיד לעבר¹²⁵], שכל זה יש כבר אצל כאו"א מישראל.

עוד ענין בזה: "והי" הוא גם האותיות דשם הוי", אבל בשינוי הסדר – שהרי בשם הוי' אותיות י"ה קודמות לאותיות ו"ה, ואילו בתיבת "והי" בא תחילה ו"ה ואח"כ י"ה¹²⁶. ויש לומר, שזה מורה, שע"י עבודת האדם למטה בכפליים, נמשך השכר באופן של כפליים, עד להמשכה שלמעלה ממדידה והגבלה וערך העבודה שלו.

וביאור הענין:

"והי" (הקדמה ו"ה ל"ה) מורה על סדר העבודה של רוב ישראל, שהתחלת ועיקר העבודה היא בבחי' ו"ה, המורה על עבודת ה(מדות ו)מעשה בפועל ממש – בתורה ומצוות, כי לאו כל מוחא סביל דא להתחיל עם העבודה בבחי' י"ה – המורה על עבודת המוחין והתבוננות; וכמובן מדברי הרמב"ם (בהלכות תשובה¹²⁷) שצריכים להיות יעודים גשמיים ומנוחה כדי לעבוד את ה' במנוחה, והרי נמצאים אנו בזמן הגלות, וחסר ביעודים הגשמיים, שזה מפריע למנוחת הדעת.

ולכן, התחלת העבודה (של רוב ישראל) היא – בבחי' ו"ה, לימוד התורה וקיום המצוות [ובזה גופא – מקדימים את הו', כי ע"י התורה אפשר לדעת המעשה אשר יעשו כו'], ואילו ענין י"ה (מוחין והתבוננות) הוא טפל לעבודת ו"ה.

אבל, עי"ז שהאדם עובד עבודתו בבחי' ו"ה (בלימוד התורה וקיום המצוות) בתכלית השלימות עד באופן דכפליים – הנה אף שאין לו שלימות ענין העבודה בבחי' י"ה, מכל מקום, עי"ז שרואים למעלה שהאדם עשה את העבודה התלוי' בו בתכלית השלימות (ואילו עבודה בבחי' י"ה אינה תלוי' בו) – הרי זה גורם ("והי" לשון) שמחה למעלה (כמבואר במ"א¹²⁷ שעיקר השמחה הוא בעבודת המטה דוקא), ומזה נמשך גם שמחה למטה, "ישמח ישראל בעושו"¹²⁸, ועד שנמשך אליו מלמעלה – בבחי' "מתנת חינם" (כי אין זה בערך לעבודתו) – גם בחי' י"ה, ועד לבחי' י"ה כפי שהוא שם בפני עצמו¹²⁹.

יא. עפ"ז יש לתרץ פירוש רש"י בהתחלת פרשתנו¹³⁰, עה"פ "ואתחנן – אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חינם. . דבר אחר זה אחד מעשרה לשונות¹³¹ שנקראת תפילה". וצריך להבין: מכיון שפירוש השני הוא קרוב יותר לדרך הפשט (וכפשטות הלשון ב"ואתחנן" שהוא מלשון תפילה בלשון הקודש, לשון שמבין ה"בן¹³² חמש למקרא¹³³), א"כ מדוע מביאו רש"י בתור פירוש שני, ומקדים הפירוש ד"מתנת חינם"?

(129) רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ה"ד.

(130) ג, כג.

(131) ספרי עה"פ. דב"ר פ"ב, א.

(132) ל' חז"ל – אבות פ"ה מכ"ב.

(133) בהנחה אחרת: כפי שמבין ילד שיודע לה"ק גם

לפני שמסבירים לו תיבה זו.

(124) ראה פרש"י ר"פ נח (ו, ט). ויצא כט, טו.

(125) ראה גר"א שמות א, יד. ועוד.

(126) לקו"ת פ' ראה ל, ד. ובכ"מ.

(126) פ"ט ה"א.

(127) לקו"ת שמע"צ פט, א ואילך.

(128) תהלים קמט, ב.

ויש לומר הביאור בזה, ע"פ הידוע שדברי רש"י הם ל"בן חמש למקרא": הסדר בחיי התינוק הוא – שלכל לראש מקבל את כל הענינים מהוריו ומוריו וכו' באופן של "מתנת חינם". וגם מטבע התינוק נראה – שכשרואה דבר טוב ומתוק [ובילד יהודי – רצונו הוא לדברי קדושה, ציציית, מזוזה, נר של שבת וכיו"ב], הנה לכל לראש רוצה את הדבר ופושט את ידו לקחת את זה בחשבו שצריכים ליתן לו את הכל באופן של "מתנת חינם", בלי שום הכנה ועבודה שלו, ואפילו בלי שום בקשה על זה – רק פושט את ידו וחוטף את הדבר; ורק אחר כך מחנכים אותו – שאין לוקחים דבר מעצמו, אלא מבקשים או מחכים שיתנו לו את זה וכו'.

ולכן מקדים רש"י את הפירוש של "מתנת חינם", כי בתינוק מונח יותר הענין של "מתנת חינם", עוד קודם שלמד אודות הלשונות של תפילה וכו'.

הענין ב"יינה של תורה"¹³⁴: כשיהודי רואה איזה דבר טוב בעניני קדושה – צריך להיות מונח אצלו לכל לראש שצריכים ליתן לו את זה באופן של "מתנת חינם". ובפרט לאחר הקדמת העבודה שלו בכל התלוי בו (כנ"ל בענין ו"ה), באופן של "יגעתי ומצאתי" (שמקבל את המציאה שהיא שלא בערך להגיעה)¹³⁵, עד באופן של כפליים – אז נותנין לו מלמעלה הענינים הכי נעלים בבחי' "מתנם חינם".

יב. ועד"ז הוא (בפרטיות יותר) בעבודת האדם בכפליים:

הלימוד משבת נחמו הוא – שתיכף בתחילה מקדימים בענין של נחמה בכפליים. וכן צריך להיות בעבודת האדם – שתיכף בתחילת העבודה צריך להיות רצונו ותשוקתו ומבוקש שלו – לתכלית שלימות הענין (עד ל"מתנת חינם") – לא רק במנה אחת, אלא במאתים ("כפליים לתושי").

ובפשטות: גם כשנמצאים בזמן הגלות, קיום המצוות של יהודי צריך להיות באופן שהוא מקיים את המצוה תיכף באופן דכפליים – בתכלית השלימות וההידור, "לפנים משורת הדין"¹³⁶; וכמו במצות תפילין – שנוסף על ההידור שלו בתפילין דרש"י, מהדר גם להניח תפילין דר"ת ("כפליים לתושי"), שבזה מודגש העילוי דעבודת המטה דוקא.

[כפי שנתפשט המנהג לאחרונה (בפרט אצל חב"ד) שמתחילים להניח תפילין דר"ת באותו זמן שמתחילים להניח תפילין דרש"י¹³⁷ (כולל גם בנוגע זמן ההכנה לפני בר מצוה) – אף שבדורות שלפני זה, מפני הזהירות בטהרת הגוף והיסח הדעת, לא הניחו

תלמודית בערכו (כרך לו ע' שטט ואילך). וש"נ.

137) ראה שיחות: פורים תשל"ו (שיחות קודש ח"א ס"ע 629 ואילך); מוצאי ש"פ וארא תשל"ט (נסמן בהערה 77); ש"פ פקודי תשמ"א (שיחות קודש ח"ב ס"ע 583 ואילך). לקו"ש חכ"ד ע' 371. חכ"ו ע' 404. ועוד.

134) ראה "היום יום" כט שבט.

135) ראה שיחת ש"פ חיי שרה תשי"ט (שיחות קודש (ברוקלין, תש"ע) ריש ע' 116). אגרות-קודש אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ח"ח ס"ע תקיז. חכ"ג ס"ע תמח. סה"מ ראש חודש ע' רצט. ובכ"מ. 136) פרש"י ואתחנן ו, יח. ובכ"מ. וראה אנציקלופדי

(גם אלו שהיו מחמירים בקלה כבחמורה) תפילין דר"ת עד לאחר משך זמן מהבר מצוה, ועד לאחר הנישואין – כמדובר במ"א בארוכה¹³⁷ הטעם לשינוי המנהג וכו'].

ועד"ז גם בנוגע לנשים וטף והמצוות וענינים השייכים להם – משתדלים שיהי' באופן של כפליים, בהידור מצוה וכיו"ב.

וכמו כן בנוגע ליהודים נוספים, דגם כשנמצאים בתחילת עבודתם – צריך להשתדל להשפיע עליהם שעבודתם תהי' ג"כ באופן של כפליים, שנוסף על עצם קיום המצוות – יקיימו אותן בשלימות ובהידור, כל א' לפום שיעורא דילי'. וכמובן שהדיבור עמהם צריך להיות באותיות המתאימות (ולא בענין של מוחין, שבזה לאו דוקא שיצליח, אלא במעשה בפועל), ובדרכי נועם ובדרכי שלום – לא להפחידם ("זיי ניט אָפּשרעקן"), אלא לפי ערכם, באופן שיבינו וירצו לקיים הידור מצוה וכו'.

[אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח].

– שיחה ג' –

יג. לשבת זו הגיעו לכאן כמה אורחים, והם זיכו אותנו בקיום מצות הכנסת אורחים ש"גדולה . . מהקבלת פני שכניה"¹³⁸, ועל כך מגיע להם ישר כח מיוחד.

ולכן מתאים, לכל לראש, שהם יאמרו עתה "לחיים", ומתוך שמחה, היות שזיכו יהודים בקיום מצוה גדולה זו (דהכנסת אורחים). ונוסף לזה – שכל הציבור והמסובים כאן יצטרפו אליהם, ויאמרו ג"כ "לחיים", ומתוך שמחה, היות שזכו לקיים מצוה זו.

ונוסף להמעלה בזה בכלל, ניתוסף בפרט – שאורחים אלו באו למקום זכאי, לבית הכנסת ובית המדרש בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששם עסק בעצמו בעבודתו בתורה עבודה וגמילות חסדים, שלושת העמודים שעליהם העולם עומד¹³⁹, וממקום זה גם נתן הוראות לאחרים שילכו בדרכיו (בנוגע לעבודה בג' קוים אלו) ויפיצו תורה ויהדות בכל העולם, ו"קדושה אינה זזה ממקומה"¹⁴⁰; ובזמן זכאי – יום השבת קודש בכלל ד"מקדשא וקיימא"¹⁴¹, ונוסף לזה – ש"פ ואתחנן (המורה על "מתנת חינם"), ושבת נחמו, נחמה בכפליים, י"א מנחם אב וכו', כמדובר לעיל בארוכה.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש תבוא הגאולה, שאז כל חלקי הזמן והמקום מצטרפים ומתאחדים לנקודה אחת; ובאופן של "כפליים לתושי" בזמן, היינו בנקודה אחת ("כהרף עין"¹⁴²) אבל באופן שנמשך בזמן, וכך גם בנקודה אחת של מקום – קודש הקדשים.

138) שבת קכו, א. רמב"ם הל' אבל פי"ד ה"ב.

139) אבות פ"א מ"ב.

140) ראה ע"ח שער (ד) אח"פ פ"ג. שער (לד) תיקון נוקבא פ"ג. שער (לה) הירח פ"א. אגה"ק ביאור לסימן

זך (קמו, א).

141) ביצה יז, א.

142) ראה מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

יד. הרי הסדר הוא, שכאשר מצווים לאחרים לעשות משהו, מתחילים עי"ז שמראים דוגמא חי' לדבר. ולכן,

– אחרי אמירת "יהי רצון" שיוסיפו בכל זה, יותר ויותר ("נאִכְמַעַר און נאִכְמַעַר"): "לחיים", "לחיים טובים וארוכים", ככל פרטי הלשונות שאומרים בכ"כ קהילות קדושות בישראל בנוסח דברכת החודש, עד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא, נשמות בגופים, בלי הפסק כלל, ו"משה ואהרן עמהם"¹⁴³, והאבות עמהם, ונשיא דורנו בראשנו –

אני הק' המתחיל: "לחיים, לחיים ולברכה!"

[הקהל אמר "לחיים", וניגנו את ניגון ההקפות להרלוי"צ ז"ל].

– שיחה ד' –

טו. משבת זו "מיני' מתברכין כולהו יומין"¹⁴⁴, כולל ובמיוחד – יום המיוחד שבשבוע – חמישה עשר באב, שעליו אמרו חז"ל¹⁴⁵ "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב".

ואף שהמשנה ממשיכה "וכיום הכיפורים כו'", יש לומר, שיש עליו בט"ו באב לגבי יום הכיפורים – ע"ד העילוי של פורים לגבי יום הכיפורים, שהוא כפורים¹⁴⁶, כי בפורים הי' ענין של מסירת נפש, שעמדו במסירת נפש בכל השנה ולא עלתה להם מחשבת חוץ ח"ו¹⁴⁷, שהוא ע"ד גילוי יחידה שבנפש ביום הכיפורים¹⁴⁸, "אחת בשנה"¹⁴⁹. אבל בפורים ניתוסף, שענין זה נמשך בגשמיות העולם, באכילה ושתי', ועד לריבוי שתי', באופן ש"חייב איניש לבסומי . . . עד דלא ידע בין ברוך מרדכי" להיפך¹⁵⁰, כי מהפכים "חשוכא לנהורא"¹⁵¹.

ועד"ז יש לומר בנוגע לזמן ד"שבועה דנחמתא", שהוא ענין הפיכת כל הענינים הבלתי רצויים דחודש החמישי, עד לחושך של הירידה והחורבן בתשעה באב; ובפרט בתחילת ה"ז' דנחמתא", ובפרט בט"ו באב, שבו נראה בגלוי ענין ההפיכה והעלי' עי"ז ש"קיימא סיהרא באשלמותא"¹⁵² (לאחר גודל הירידה בהלבנה בתשעה באב), ונעשה קיום התנאי של "עלה ארץ' במזל ארץ' והחריב אריאל על מנת שיבוא ארץ' (זה הקב"ה) במזל ארץ' ויבנה אריאל"¹⁵³.

148) ראה ברכת עיוהכ"פ תשמ"ב (לקו"ש חכ"ד ע' 562). ובכ"מ.

149) ס"פ תצוה (ל, י). אחרי טז, לד.

150) מגילה ז, ב. שו"ע או"ח סתרצ"ה ס"ב.

151) ראה זח"א ד, א. תניא פכ"ז.

152) ראה זח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. רטו,

א. ח"ג מ, ב. ועוד. וראה שמו"ר פט"ו, כו.

153) יל"ש ירמ' רמז רנט.

143) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

144) זח"ב סג, ב. פח, א.

145) תענית כו, ב (במשנה).

146) ראה תקו"ז תכ"א (נו, ב). תו"א מג"א צב, ד.

צה, סע"ד ואילך. ועוד.

147) תו"א שם צז, א. צט, ב. (הוספות) קכ, ד. סה"מ

פורים ריש ע' ב. וש"נ.

טז. כאן הזמן המתאים, שאלו שהגישו משקה "המשמח"¹⁵⁴ בשביל קיום החלטות טובות בנוגע לענייני נחמה ולהוספה בכל ענייני תורה ומצוות באופן דכפליים (כנ"ל בארוכה) – יעלו לקבל את המשקה, ויכריזו פרטי הדברים, ויזמינו את המסובים להשתתף בהתוועדויות ומסיבות אלו.

ויהי רצון, והוא העיקר – שכל זה ימהר ויזרז עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, בעיצומו של יום השבת, עוד לפני יום ראשון, ועאכו"כ לפני חמישה עשר באב, כאמור, תיכף ומיד ממש, עד שהמשך וסיום ההתוועדות, ועאכו"כ קריאת התורה ותפילת מנחה, יהיו כבר בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, ומתוך שמחה וטוב לבב, תיכף ומיד ממש.

[אחרי חלוקת המשקה התחיל לנגן "והריקותי לכם ברכה". אח"כ הורה לש"ץ שי' לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק". אח"כ החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאוּאָ". אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:05 לערך].

(154) ס' שופטים ט, יג.

יומן

נחמו", באופן ד"כפליים".

אחרי שיחה זו ניגנו "יפרח בימיו", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בתנועות נמרצות בראשו הק'.

שיחה ב' ארכה כחצי שעה, ובה המשיך לבאר את ענין העבודה בכפליים, וביאר את ההוראה מ"והי' עקב" – שם הוי' בשינוי הסדר. בהמשך הי' ביאור בפרש"י ריש פרשתנו "אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חינם", וההוראה מזה בעבודה [ולהעיר שזה כמה שבועות (מאז ש"פ קרח) שלא הי' ביאור פרש"י]. כמו"כ הזכיר אודות מנהג הנחת תפילין דר"ת, גם בזמן ההכנה לפני בר מצוה.

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח,

• יום שבת קודש פ' ואתחנן,
• שבת נחמו, י"א מנחם-אב

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות בשעה 1:30.

שיחה א' ארכה כשעה, ובחלקה הראשון דיבר אודות סיום הלכות כלים ברמב"ם והקשר לפרשת ואתחנן וענין ערי מקלט, התאריך י"א מנ"א, ופרשת עקב. בהמשך דיבר אודות כו"כ ענינים: הידור בקיום המצוות, ובפרט מצות תפילין, ועד להנחת ד' זוגות תפילין; "שנים שיושבין ועוסקין בתורה"; עבודת התשובה המביאה את הגאולה; ג' ערי מקלט לע"ל; ועוד, וה"חוט המקשר" דכל הענינים הי' – העבודה ד"נחמו

בלתי מוגה

ונמרצות באופן יוצא מהרגיל (אבל בצורה אחרת קצת מתמיד, והורגש שזו יד שמאל).

בשיחה ד' דיבר אודות העילוי דחמשה עשר באב, ובסיום הזכיר אודות חלוקת המשקה.

אח"כ התקיימה חלוקת המשקה. הריל"ג העמיד שמונה בקבוקים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א לקח בקבוק אחד אחרי השני ומזג מעט משקה מכל אחד לגביעו, ואח"כ - לפני שנתן לכ"א מהמקבלים - מזג קצת מהגביע בחזרה לבקבוק (כפי שנהוג לאחרונה). [אחרי שכולם הכריזו, נשאר עוד שני בקבוקים (שבעליהם כנראה שכחו לקחתם), והמזכיר הורידם מהשולחן].

אח"כ החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "והריקותי לכם ברכה".

אח"כ סימן לחזן ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון . . . שיבנה ביהמ"ק", ואח"כ החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאָוּאָ", ועודד בחוזק בעיקר בתנועות ראשו הק'.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:05 לערך.

ובאמצע החל כ"ק אדמו"ר שליט"א למחוא כפיו הק' - בתנועות לא מהירות, אבל כל תנועה של מחיאת כף היתה באופן שכל גופו הק' נע עמה.

שיחה ג' היתה קצרה, ובה דיבר על האורחים שבאו לשבת וזיכו אותנו במצות הכנסת אורחים כו', והורה שהם יאמרו "לחיים" ויצטרפו אליהם הקהל. את השיחה סיים בברכה, ולפני שהקהל פתח בניגון - המשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א באומרו שצריך להראות דוגמא חי' כו', ולכן "אני הקטן המתחיל: 'לחיים', 'לחיים ולברכה!'".

[כאן המקום לציין, שבכלל לאחרונה מעודד כ"ק אדמו"ר שליט"א שלוחים שמביאים קבוצות אורחים ל-770 לשבת, ובפרק זמן של חמש שבתות הזכיר ודיבר על שלוש קבוצות של אורחים (מצרפת בש"פ חו"ב, ומטורונטו בש"פ מטו"מ, וכעת פעם שלישית), ובכל פעם ביקש שיאמרו "לחיים" בצירוף כל הקהל!].

כ"ק אדמו"ר שליט"א שתה את רוב הכוס, ואח"כ חיפש בעיניו הק' את האורחים, והחל לומר לכל א' מהם "לחיים". מיד לאחר מכן החל לעודד את השירה, ומכיון שרובם עמדו לשמאלו - הניף כ"ק אדמו"ר שליט"א את ידו השמאלית הק' לכיוונם בתנועות חזקות

ר"ד מחלוקת הדולרים

לאב נתן דולר נוסף באומרו: "זה בשביל הבת-מצוה. אשתך ג"כ כאן?".

הנ"ל השיב בשלילה, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר שלישי באומרו: "אז תתן את זה לאשתך, שהיא תתן את זה בבת-מצוה. בשורות טובות".

• ר' לייבל שי' בוימגארטן שהחזיק את בנו הקטן אייזיק שי' אמר שב"טו באב" יהי' יום הולדתו (של הבן), וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר נוסף באומרו: "דאָס אָפּגעבן אויף צדקה. 'טו באב' דאָס מיינט פּופּצן טעג אין אב?".

הנ"ל השיב בחיוב, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זאָל זיין אַ גרויסער יו"ט".

• מר דוד שי' פּרג'ון אמר שהוא דור אחד-עשר באה"ק, ופיתח ענין חדש שזהו המצאה חשובה ויחידה בעולם, ומאוד חשוב לו לבקש את ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "באיזה שטח?".

הנ"ל: בשטח האלקטרוניקה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אלקטרוניקה?".

הנ"ל: כן, אחסון של מידע מחשבים דרך הטלפון, זה ההמצאה היחידה בעולם.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אזי יהי' בהצלחה רבה, ובשורות טובות. צריך להבטיח לה' שתתן צדקה, לצדקה –

יום ראשון, י"ב מנחם-אב

• ר' שלום דובער שי' בוימגארטן ביקש ברכה שלא יירד גשם הלילה בקונצרט שעורכים (מטעם "צבאות השם", בעיירת הנופש מונטיסלו שבהרי הקאטסקיל), ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ס'זאָל ניט רעגן! יע. זאָל זיין מיט הצ'לחה", ונתן לו דולר נוסף באומרו: "אָפּגעבן דאָרט – איר האָבן דאָך דאָרט אַ צדקה פּושקע?".

הנ"ל השיב בחיוב, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אַריינלייגן דאָרטן אין פּושקע".

• א' עבר עם בתו ואמר שהיום עושה מסיבת בר מצוה בפלורידה אצל השליח ר' שלמה שי' אזאגווי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (באנגלית): "היום. הי' רעיון טוב לשים על השולחן [חסר קצת] קופת צדקה", ונתן לבת דולר נוסף באומרו: "ואת תראי דוגמא ע'י שתשימי בעצמך את הדולר הראשון בזה. בשורות טובות", והצביע על אחותה הצעירה באומרו: "זה אחותך?".

האב השיב בחיוב, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לה דולר באומרו: "זה תתני ג"כ בקופת הצדקה של הבת-מצוה של אחותך".

(1) = "שלא יירד גשם! כן. שיהי' בהצלחה" [ואכן, אף שמת"ב ירדו גשמים ללא הפסק, והחזאים הודיעו שכל היום יירד גשם, הנה זמן מועט אחרי דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – הפסיק הגשם כליל (והלילה קידשו את הלבנה, אחרי שלא הי' אפשרי בימים הקודמים)! המו"ל].

(2) = "לתת שם – הרי יש לכם שם קופת צדקה?".

(3) = "להכניס שם בקופה".

(4) = "זה לתת לצדקה. 'טו באב', זאת אומרת חמשה עשר ימים באב?".

(5) = "שיהי' יו"ט גדול".

הקודש, גם של הממשלה".
 הנ"ל: תודה. אני לא קשור לזה...
 כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך):
 "בדרכי נועם אפשר לחנך גם את
 הממשלה. הם אינם גורסים כשאומרים
 להם פקודות, אבל עצה טובה מקבלים
 מכל אחד ואחד, על אחת כמה וכמה
 מזה המשתתף בהממשלה. ברכה
 והצלחה, בשורות טובות".

הנ"ל אמר שחוזר בשבוע הבא
 לאה"ק, וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו
 דולר נוסף באומרו: "זה תתן לצדקה
 בארץ הקודש", ודולר שלישי באומרו:
 "זה בשביל הצלחת ההשפעה על כל
 הממשלה. וזה אינו בדרך צחוק, כוונתי
 היא ברצינות! בודאי אתה יודע שצריך
 לעשות משהו שם... ברכה והצלחה,
 בשורות טובות".

עשר אחוזים, (או) מהרווח הנקי. יהי'
 ברכה והצלחה", ונתן לו דולר נוסף
 באומרו: "הצלחה רבה".

• א' עבר כשמחזיק את בנו שלבש
 כובע שחור (של מבוגרים), ואמר אודות
 יום הולדתו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לו דולר
 נוסף באומרו: "האָבן אַ שנת הצלחה",
 והצביע על הילד באומרו (בחיוך): "ער
 האָט אַ הוט וואָס איז גרעסער פון עם!...
 זאָל זיין בשורות טובות?".

• ר' יקותיאל שי' ראפ הציג את
 פרופ' יצחק שי' פרידמן ממשרד החינוך
 באה"ק, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:
 "הצלחה רבה בחינוך של כל ארץ

(6) = "שתהי' לך שנת הצלחה".

(7) = "יש לו כובע שגדול יותר ממנו!... שיהיו
 בשו"ט".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מאמרים און-ליין

לאתר "המכון להפצת תורתו של משיח" עולים מידי

שבוע מאמרים נוספים, עם מערכת חיפוש חפשי!

לע"ע עלו כבר מאמרי חומש ויקרא ובמדבר,

ימי הספירה וי"ב-י"ג תמוז,

ובימים אלו החלו לעלות מאמרי

חומש דברים ואב-אלול

לכניסה למדור: torasmoshiach.com/books

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הודעה ובקשה

בימים אלו שוקדים ב"מכון להפצת תורתו של משיח" להכין לדפוס את הכרך השני של דברי משיח תשמ"ט.

ובהזדמנות זו, הננו לפנות שוב לקהל אנ"ש והתמימים שיחיו, בבקשה כפולה ומכופלת:

אנא, מי שיש תח"י הנחות, ר"ד מחלוקת הדולרים או יומני בית חיינו וכיו"ב משנת תשמ"ט שטרם פורסמו,

ובפרט מתקופת מרחשון-שבט, שלא ימנע בר,

ויזאיל לשגר את זה למערכת בהקדם הכי האפשרי,

לתועלת עם ישראל הצמא לדבר ה'!

ואשרי חלקם וגדול זכותם וכו' וכו'.

והעיקר – שנזכה לשמוע "דברי משיח" מפיו של

משיח צדקנו כ"ק אדמו"ר שליט"א תיכף ומיד ממש!

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ב"ה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

**בשורה טובה למבקשי ה':
ניתן להשיג ברחבי אה"ק את**

דברי משיח

ה'תשמ"ט חלק א'

ובקרוב - גם בשכונת המלך קראון הייטס

**כמו"כ ניתן להשיג את שאר הכרכים
שהופיעו עד עתה**

(תש"נ ה' כרכים, תנש"א ה' כרכים, תשנ"ב ג' כרכים*)

(* כרך א' אזל מהשוק.)

**כמו"כ נותרו סטים בודדים של
סדרת "ספר המאמרים" על פרשיות
התורה והמועדים (בארה"ב בלבד)**

להזמנות ובירורים: 718-560-3770 / 058-5358-770 / torasmoshiach@gmail.com

www.torasmoshiach.com

להזמנות (בארה"ב בלבד) והקדשות: bit.ly/torasmoshiach

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים

ב-770 – בית חיינו – בית משיח

להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם

מתוך הרחבה ומנוחת הנפש

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא

בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א

יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם

תיכף ומי"ד ממ"ש, נאָו!



לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,

חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל

ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר

בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –

"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"

ובעגלא דידן יתגלה לעין כל

ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'

ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל

בגאולה האמיתית והשלימה

נאו מי"ד ממ"ש ממש!